

Notes breus

CAMOUFLAGES

El senyor Raimond d'Abadal, en sa qualitat de president de la Lliga Regionalista de Barcelona, ha desautoritzat la candidatura d'unitat catalana. Cal esperar que tots els representants solvents faran el mateix en nom dels respectius partits, per bé que millors haurien fet de no consentir la publicació de la llista en els llurs portaveus.

L'Esquerra Republicana de Catalunya l'havia ja denunciat. El diari "L'Opinió" posà al descobert la maniobra dels confeccionadors de la candidatura. Manca saber ara quin partit n'acceptarà el padrinatge. Per ara La Lliga en defuig la paternitat i la candidatura roman abandonada com si uns pares desnaturalitzats l'haguessin deixada en un recó d'escaleta a l'espera de què l'acollís una ànima beneïta en forma de cos electoral.

L'hora actual no és de sofisticacions. Es massa transcendental el moment històric que anem a realitzar perquè ens hàgim d'estructurar amb *camouflages* que no han d'enganyar a cap enemic; que ens enganyaria a nosaltres mateixos.

Els partits, amb llur personalitat ben definida, assumeixen la responsabilitat de les candidatures que exposen a la consideració del poble. Els noms que triïn uns quants senyors, per respectables que aquests siguin i per glorioses que siguin les personalitats que integrin la llista, no poden ésser presos en consideració.

Les bodegues, el llibre del capità i el pabelló del vaixell han d'anar a una. La cosa ha d'ésser tan clara que la bona fe ha d'ésser declarada suspecte si hi ha indicis de contraban.

Per les nostres aigües electorals per les aigües tarragonines, corre la veu d'un probable *camouflage*. La candidatura que adopti la bandera d'altri per cobrir material de guerra, cal tractar-la com tractaríem un vaixell pirata. La lluita serà aferrissada, però cal que sigui noble, que el botí que anem a conquerir no és per a repartir entre les hosts triomfants; és per a servir-lo immaculat més amunt dels nostres ulls i lluny de cap mà profanadora.

XEIX

Entorn de les eleccions

El dret de Foment

La candidatura d'Esquerra Republicana, de la qual forma part el nostre company Joan Loperena, ha produït entre els nostres amics de Reus i de la comarca una gran alegria.

Candidatura la nostra netament republicana, netament catalanista i avalorada amb dos dels noms més prestigiosos de Catalunya que s'honoren en portar al costat a valors tan destacats com Ramon Noguers, Josep Berenguer i Joan Loperena, necessàriament havia de despertar l'entusiasme de tots els nostres correligionaris i simpatitzants. Poques vegades la nostra circumscripció havia tingut avinentesa de delegar a les Corts d'Espanya a figures de tan relleu i de tan alt prestigi com Marcellí Domingo, ministre de la República, al qual Catalunya deu gratitud eterna per haver reconegut a la llengua catalana el dret de regnar sobirana en l'ensenyament; com Jaume Carner, el vell catalanista que fou gloriós cabdill de la Unió Federal Nacionalista Republicana i és actualment president de l'Assemblea de la Generalitat de Catalunya; com Ramon Noguers, Comissari de la Generalitat a la Diputació de Tarragona, home de lleis, polític honorable, fill de la nostra comarca en la qual hi compta amb generals simpaties; com Berenguer, el braç dret de Marcellí Domingo, polític lluitador al qual idolatren les comarques tortosines, i advocat de gran relleu; i com Loperena, advocat també, polític conseqüent i brillant orador.

Tenim la certesa més absoluta de què aquesta candidatura serà una de les més fortes, de més envergadura i empena de les que lluitaran en les diverses circumscripcions de Catalunya. Jaume Carner i Marcellí Domingo, ens fan un honor, en prestar-se a representar-nos a les Corts Constituents.

La nostra candidatura, ultra l'alta vàlua dels seus components, té la bona condició de què representa a quatre dels més importants nuclis comarcans. Carner representa les comarques del Penedès; Noguers, viu a Tarragona i és fill de les terres de l'alta ribera de l'Ebre; Berenguer encarna el sentiment de les terres tortosines, i Loperena, el de les dels nostres encontorns.

Amb aquest cúmul de mereixements i circumstàncies a favor de la nostra candidatura, la victòria ha d'ésser esplendorosa. Per a què així sigui no hem de regatejar cap esforç puix que sabem complir amb els nostres deures.

A "Foment", que per haver volgut mantenir el seu ideal catalanista no havia tingut mai representant propi, ara se li ha fet la justícia d'incloure en la candidatura de les Esqueres Republicanes el nom d'un dels seus consocis, i això obliga a gratitud.

Els que es meravellen de què "Foment" tingui participació en la candidatura de la victòria, no coneixen els sacrificis que "Foment" ha fet per la causa de la llibertat de Catalunya i per al triomf de la República.

Quan a Reus tothom era contrari al catalanisme; quan el dir-se nacionalista era una audàcia i un heroisme, "Foment" sol, contra tots i contra tothom enarborava la bandera de catalanisme i de República que ara és patrimoni de tothom. "Foment" fou soldat dels exèrcits que acabdillava Jaume Carner vint-i-cinc anys enrera, i de llavors ençà "Foment" ha estat el baluart de la pàtria on hi han trobat refugi els lluitadors d'ací i de fora.

Tot això que ho sap tothom qui segueix de prop el curs de la política, ens havia d'ésser reconegut en aquestes hores en què triomfen els ideals que hem ostentat tota la vida. Altra cosa, hauria estat una injustícia que no ens mereixem. Per això en veure el nom d'un company en la prestigiosa candidatura d'Esquerra Republicana que patrocina Macià, i en la qual hi figuren Carner i Domingo, el cor se'ns esponja de joia i ens disposem a fer tot el que calgui per a aconseguir la més alta exemplaritat en la victòria.

Improvisacions

LA BANDERA. — Un drap, un troç de paper, un home, pot ésser una bandera. La bandera és un emblema o un distintiu arbitrari que diu el què els homes han volgut que digués: Dues franges vermelles voraviant una franja groga, deien Espanya. Ara, per dir Espanya, és precís que la franja vermella inferior hagi esdevingut morada.

Una candidatura és també una bandera; però perquè aquesta bandera sia immaculada i el seu símbol no perdi la seva prístina puresa, cal que no sia esborrat ni substituït cap dels noms que porti.

La nostra candidatura serà la bandera de l'Esquerra Republicana de Catalunya que acabdillen Macià i Domingo, sempre que sien respectats els cinc noms que la integren. Tota esmena, seria una profanació.

El mateix que dic de la candidatura de casa ho dic de les que confeccionin els altres partits. Sense descartar la possibilitat de banderes insurrectes, compostes amb pedaços arrencats de les altres, jo vull creure que la lluita electoral que s'ha iniciat serà una lluita noble de banderes; serà una civil competició d'ideals per tal que sia el del poble l'esperit que animi el cos de la futura constitució de la República federal espanyola.

Els homes conscients; els polítics purs, no deuen escollir els candidats que personalment els mereixin més simpaties; el bon polític deu preferir i votar la candidatura els colors de la qual més plaents li siguin. El bon polític, l'home conseqüent ha d'acceptar, mal que li pesi, que una candidatura, és una bandera. I com que cada bandera, és un distintiu tant si el drap és de cotó com si és de seda, una candidatura és la bandera del partit polític que la patrocina, sien els que sien els noms que la componen.

La nostra candidatura és la bandera de "Foment". I no pas la que posem al balcó en dies de festa; és la que guardem en vitrina, per a les grans solemnitats.

IGNOT

LLEGIU A QUARTA PLANA
CAMPANYA ELECTORAL